El pi d'en Xandri

Per PepMaria el dl., 02/01/2017 - 09:00

El pi d'en Xandri és un immens pi bi-centenari que hi ha als afores de Sant Cugat, a la vora del parc de Collserola. El puc veure des de la finestra de la meva habitació, i hi passo per davant quan vaig a passejar pel camí de Sant Medir. Vist des de sota, impressionen el diàmetre del tronc i les tres branques principals que s'eleven en espiral i s'obren en una munió de branques que aguanten un núvol dens de fulles. M'hi sento petit i aixoplugat.De vegades, quan passo a prop d'ell no n'hi faig massa cas. Però altres, el pi d'en Xandri se m'adreça. Si digués que em parla, em portaríeu al psiquiatre. No em parla, però se m'adreça: capta la meva atenció, m'atreu, em suscita sentiments i desitjos.
El pi estimula la meva imaginació i recreo què devia passar al seu voltant quan era un pi jove: quan Sant Cugat era un poblet insignificant de la Catalunya del segle XVIII que vivia de l'agricultura, sota la monarquia de Carles III o Carles IV. I em sento hereu d'una llarga història, i em sento agraït pel meu país, i per tots els països del món, que tenen històries tan entranyables com el meu.
Entre el poble i el parc natural, el pi també m'invita a entrar bosc endins, camí de Sant Medir i la Rabassada. Camí endins m'oblido de tot submergint-me en els verds, escoltant els ocells, olorant la pinassa i la humitat que puja de la terra. I si m'arribo fins al coll de la Rabassada, aleshores Barcelona i el mar s'estenen als meus peus en un espectacle corprenedor.
El pi d'en Xandri ha estat estudiat pels botànics: és un pi pinyoner (*pinus pinae*), d'una altura de 23 metres, amb un gruix de soca de 3,60 metres, i una antiguitat de més de 230 anys. La ciència busca dades objectives, i per això ha de deixar de banda percepcions subjectives, sentiments, imaginació, desitjos i invitacions. Però les preguntes i la curiositat científica ens poden portar, més enllà de les dades objectives, a meravellar-nos davant de cada arbre, de cada objecte, de cada persona. I així, a obrir el cor per descobrir com se m'adreça el pi d'en Xandri. O, tal com diu un poeta senegalès, per "escoltar les coses":
Escolta més sovint les coses que la gent
Sent la veu del foc, sent la veu de l'aigua
Escolta en el vent l'arbust que sanglota
És l'alè dels Ancestres
L'alè dels ancestres morts
Que no han marxat
Que no estan sota terra
Que no són morts.
Birago Diop *Les alenades* 1948
.....
El Mestre digué; millor que qui coneix quelcom és qui ho estima. Millor que qui ho estima és qui s'hi delecta." (Confuci *Analectes* VI, 20).
Mon cor estima un arbre! Més vell que l'olivera
més poderós que el roure, més verd que el taronger,
conserva de ses fulles l'eterna primavera
i lluita amb les ventades que atupen la ribera,
que cruixen lo terrer.

Miquel Costa i Llobera *El pi de Formentor*

¡Oh bosques y espesuras
plantados por la mano del Amado!
¡Oh prado de verduras,
de flores esmaltado!
Decid si por vosotros ha pasado.

Joan de la Creu *Cántico Espiritual*
.....

· Quines coses se m'adrecen en la vida de cada dia?
· Què puc fer per escoltar-les millor?